

Beproeving blijft nodig
Preek door ds. L. Huisman

Ps. 103: 4,5
Ps. 106: 14,24
Ps. 105: 20,22
Ps. 139 :14

“En ik wil niet, broeders, dat gij onwetende zijt, dat onze vaders allen onder de wolk waren, en allen door de zee doorgedaan zijn; en allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee; en allen dezelfde geestelijke spijs gegeten hebben; en allen dezelfde geestelijke drank gedronken hebben; want zij dronken uit de geestelijke steenrots die volgde, en de steenrots was Christus. Maar in het merendeel van hen heeft God geen welgevallen gehad; want zij zijn in de woestijn ternedergeslagen. En deze dingen zijn geschied ons tot voorbeelden, opdat wij geen lust tot het kwaad zouden hebben, gelijkewijs als zij lust gehad hebben.” (1 Corinthe 10 : 1 tot en met 6).

God ziet het hart aan. Ik ben voor God wat ik met mijn hart ben. Zoals het innerlijk bij mij is, zo ben ik voor God. God ziet het hart aan. Dat houdt dus in dat ik mij uiterlijk anders tonen kan, dan ik innerlijk ben. Aan de mensen. Soms ook aan God, maar Die kijkt daar doorheen. Die kijkt daar dwars doorheen. Die ziet het hart aan.

Uiterlijk kan ik dan ook veel schijnen te betekenen terwijl ik toch voor God niets ben. Denk maar aan Bileam. Bileam zegt: de hoorder der redenen Gods spreekt, de man die de ogen geopend zijn spreekt. Het was nog waar ook. Hij was de hoorder van de redenen Gods. En zijn ogen waren geopend want hij profeteert naar waarheid over het volk van God. En toch, we weten het. Hij heeft het loon der ongerechtigheid liefgehad en zijn einde was met de goddelozen, omdat in feite zijn leven met de goddelozen geweest is. Denk maar aan Saul, een man die een ander hart krijgt, van de Heere. En we weten het: hij heeft altijd geweigerd om de Heere te gehoorzamen. Hij heeft altijd zijn godsdienst gebruikt om er zelf beter van te worden. Om zelf de geachte en gevierde man te worden. En als hij ontdekt wordt aan zijn zonde, dan vindt hij die zonde helemaal niet zo erg. Dan vindt hij het alleen maar erg dat zijn naam er schade door zal lijden. Want dan zegt hij tegen Samuël: o, zeg het straks maar tegen mij alleen. Eer mij toch voor de oudsten van het volk, met andere woorden: houd nu uw mond, zwijg, anders horen de mensen het. U mag het straks wel tegen mij zeggen als de mensen het maar niet horen. Die zonde als zodanig zat hem niet dwars. Maar dat hij zijn eer zou verliezen bij de oudsten van het volk, dat zat hem dwars. En u weet zijn einde, een verschrikkelijk einde.

Nog een voorbeeld. Denk maar aan Judas. Hij was een verkorene. De Heere had hem verkoren tot het discipelschap. "Heb Ik u niet twaalf uitverkoren en één van u is een duivel." Een verkorene des Heeren tot het discipelschap en dan toch een duivel. Door God zelf aangenomen om in Zijn dienstwerk te arbeiden en dan toch een duivel. Het is openbaar gekomen. Judas heeft het niet volgehouden tot het einde. Hij is als de morgenster van de hemel gevallen en zijn val was groot.

Paulus spreekt de bovenstaande woorden tot de gemeente van Corinthe, een gemeente die hij zeer hoog prijst om het geloof, om de gave van Gods genade, welke ze op een eervolle wijze heeft ontvangen. Deze gemeente is begenadigd, meer dan enige andere gemeente. Uit het slijk van de onreinheid door Gods genade opgehaald en nu gezet om te wandelen in de vrijheid van de kinderen Gods. Maar er waren er velen in die Corinthische gemeente, die de zonde liefhadden,

die de vrijheid misbruikten tot een oorzaak voor het vlees. Ze namen het niet meer zo nauw met hun christelijke levenswandel. Ze kregen weer gemeenschap met de mensen waarvan God ze afgesneden had, van wie God ze had doen uitgaan. En ze gingen weer op al die gezellige avondjes meedoen aan de offermaaltijden, waar ze vlees aten en wijn dronken dat aan de afgoden geofferd was. De grens tussen kerk en wereld vervaagde. Paulus zegt tegen deze mensen, tegen deze geliefde gemeente - want dat is het toch tenslotte gebleven - en ik wil niet, broeders. Let er op, hij noemt ze broeders. Daar was ook die man bij van wie hij zeggen moest: werp hem uit want zo'n zonde is zelfs bij de heidenen niet voorgekomen. Ook die man behoorde bij de broeders. Hij noemde ze broeders: en ik wil niet broeders! Ook die ongehoorzamen, ook die rijken die de armen niet meer bedeedden, ook die mensen die geen vrucht meer openbaarden, ook die mensen bij wie het openbaar kwam in hun leven dat ze maar meelopers waren. Hij noemde ze broeders. Des te schrijnender is het oordeel. Broeders genoemd. Behoort te hebben tot de kerk, in de kerk gezeten te hebben, in de kerk geleefd te hebben en toch niet van de kerk geweest te zijn. En ik wil niet broeders dat ge onwetende zijt. Hij heft waarschuwend zijn vinger op, en zegt: gemeente van Corinthe, pas op! Denk niet dat u doen kunt wat u wilt. U bent een tempel van God. En die tempel behoort rein te zijn. Gij hebt uw eigen leven niet te leven want ge zijt vrijgekocht tot dienstbaarheid. Denk er om: er is al eens eerder een volk van God geweest, uitgehaald uit de zonde, uit het diensthuis, uit de wereld. Afgezonderd om alleen te wonen. En, zegt Paulus, dat heeft God gedaan tot een voorbeeld, opdat wij geen lust tot het kwade zouden hebben.

Ja, zegt hij, beroem u niet Corintheïers, want die meent te staan ziet toe dat hij niet valle (let er op, Paulus zegt niet zoals dikwijls door ons verkeerd wordt aangehaald: die staat ziet toe dat hij niet valle, maar: die méént te staan). In Corinthe meenden zeer velen te staan, zij meenden, dat hen niets meer gebeuren kon. Zij waren immers door de doop door de "rode zee" gegaan. Zij waren immers afgezonderd, zij waren immers deelgenoot van de tafel des Heeren. Nu, zeiden ze, wat kan ons gebeuren? Wij liggen voor rekening van Jezus Christus, wij zijn Gods kinderen.

Pas op, zegt de apostel. Dat moet blijken uit de vrucht. Dat moet openbaar komen in uw leven. Want het zou mogelijk zijn dat ge wel een gedaante van godzaligheid vertoont, maar dat ge toch de kracht daarvan verloochent. Het zou mogelijk zijn dat ge met Bileam kan zeggen dat ge een hoorder van de redenen Gods bent, dat ge de man bent, van wie de ogen geopend zijn. Het zou kunnen zijn dat ge met Saul een ander hart gekregen hebt en dat ge met Judas een verkorene bent en dat ge toch niet van de kerk bent. Dat ge toch vroeg of laat achterblijft, toch niet in Kanaän binnenkomt. Dat gevaar is niet denkbeeldig.

Ook niet denkbeeldig voor u en voor mij. Want wij bekennen het grif dat wij allen in zonden ontvangen en geboren zijn, dat wij allen een boos en verdorven hart omdragen. Wij bekennen het allen dat in ons, dat is in ons vlees, geen goed woont, maar het zal ons geen kwaad doen als we ons hart eens onderzoeken. Het zal ons echt geen kwaad doen want een levende tak zou nog gebogen kunnen worden. Die breekt niet gauw. En dat zullen de jonge twijgjes helemaal niet doen. Nee, die zeggen toch maar al te vaak: Heere, beproef mijn hart en zie of bij mij een schadelijke weg zij en mocht dat zo zijn, leid mij dan op de eeuwige weg. Die zijn toch al bang genoeg dat zij zichzelf zullen bedriegen. Die hebben lust tot waarheid in het binnenste. Voor diegenen zal het resultaat van dit zelfonderzoek niet teleurstellend zijn, mits zij hun hart eerlijk onderzoeken naar het Woord van God en mits zij niet drijven op hetgeen zij van zichzelf menen te zijn.

Paulus zegt: want ik wil niet broeders, dat gij onwetende zijt dat onze vaders.... Die vaders waren in de eerste plaats wel de joodse vaders, maar omdat hier onder Abrahams kinderen ook het geestelijk zaad van Abraham bedoeld wordt, mogen ook die Corintheïers Abraham hun vader

noemen. Om die reden mogen wij ook zeggen: "onze vaders", want Abraham is ook de vader van de nieuw-testamentische kerk. Hoewel wij dan naar het vlees geen zonen van hem zijn, zijn wij het toch naar de geest. De Heere Jezus heeft gezegd: en dat zijn de kinderen van Abraham, niet zij die het naar het vlees zijn, maar die het naar de geest zijn.

Onze vaders, zegt Paulus tot de Corinthiërs, waren allen onder de wolk. En dat moet u weten. Ik wil niet dat gij van deze zaak onwetende zijt. Dat moet op uw hart wegen, dat moet u overdenken. Onze vaders waren allen onder de wolk, zijn allen door de rode zee doorgedaan en zijn allen in Mozes gedoopt in de wolk en in de zee. Hebben allen dezelfde geestelijke spijs gegeten en allen dezelfde geestelijke drank gedronken. Tot vijfmaal toe staat hier "allen". Dat is dan ook het woord waarop hier door de apostel Paulus in de eerste plaats de nadruk wordt gelegd. Allen. Ook Korach, Dathan en Abiram. Allen beschermd, allen gered, allen gevoed, allen geleid, allen afgescheiden, allen in Gods nabijheid verkeerend.

Dat is ongetwijfeld het ontzaglijk groot voorrecht waar wij samen, met onze kinderen, in mogen delen. Wij zijn allen uit Egypteland verlost. Wij zijn allen door de rode zee doorgedaan, zijn allen in de woestijn gekomen. Wij eten allen van het geestelijk manna, wij drinken allen uit de geestelijke steenrots, wij allen zijn in Mozes gedoopt, in de wolk en in de zee. Zo zegt de apostel het tegen de Corinthiërs, en zo zeg ik het u hier, uit het Woord des Heeren. Wij allen door de zee en onder de wolk.

Paulus spreekt over de wolk en over de zee. U weet dat met die wolk de wolk- en vuurkolom wordt bedoeld. Een teken van Gods nabijheid om des nachts te verlichten en om des daags tot een schaduw te strekken. In die wolk zijn ze gedoopt en in de zee, zegt hij. De zee maakte scheiding tussen Egypte en het volk van God. De zee, daar zijt ge allen doorgedaan en ge zijt allen onder die wolk gekomen. Afgescheiden van de wereld en gekomen onder Gods gunstbewijzen. Nu, dat geldt voor ons allemaal, er is geen verschil. Dat geboren worden in de gemeente des Heeren is voor ieder gelijk en dat gedoopt worden is ook voor ieder gelijk. Allen afgescheiden, allen onder Gods gunst.

Is dat niet groot? Ervaren we het zo niet meer, hebben we het nog nooit zo ervaren? Misschien dat wij onder de wolk gekomen zijn; dat wij onder Jezus roepstem mogen verkeren, dat wij onder de openbaring van Zijn evangelie mogen zijn. Dat wij van tijd tot tijd vergaderd worden rondom de dis van Zijn verbond. Is dat niet groot? Het zou kunnen zijn, dat het voor u nog nooit groot geweest is.

Dat is erg. Dan bent u nog minder dan het trouweloze Israël. Want de Israëlieten hebben nog gezongen toen ze door de rode zee gegaan waren. Ze hebben muziekinstrumenten genomen, ze hebben Gode gezongen het lied van Mozes. Ze hebben luidkeels gezongen van Gods goedertierenheid. Heeft u dat ook wel eens? Heeft Gods goedheid uw hart wel eens zo overweldigd dat ge zeggen moest: Heere, waarom toch? Waarom hebt U mij nu afgezonderd, waarom behoor ik nu tot de gemeente van Christus? Waarom hebt U nu tot ons gesproken toen wij nog kinderen waren? Op de school, de zondagsschool, de catechisatie? Heere, waarom hebt U mij nu in de gelegenheid gesteld om belijdenis te doen van mijn geloof? Voor Uw aangezicht en voor Uw gemeente? Heere, waarom? Waarom ben ik niet geboren in een heidenland? En waarom ben ik niet een kind van een vader en een moeder die God niet kennen, die nooit iets met de dienst van God te maken hebben? Heere, waarom ben ik geboren uit gelovige ouders? Waarom? Ach, het wordt zo'n wonder als we daar bij stil mogen staan, als we dat werkelijk mogen zien. Want u hoeft er niet aan te twifelen: u bent door de rode zee gegaan. U hoeft er niet aan te twifelen: u leeft onder Gods zegeningen, onder Gods weldaden, onder de openbaring van Gods genade. Maar zie, daar staat: ze hebben het niet op prijs gesteld.

Allen onder de wolk en allen door de zee en allen in Mozes gedoopt in de wolk en in de zee. Wat

wil dat zeggen? Wel, Mozes is hier de middelaar van het Oude Testament. Mozes was hier de leidsman van het volk van God. En ze zijn dus als het ware in Mozes naam gedoopt, dat wil zeggen: ze hebben in het gaan door de rode zee en in het leven onder de wolk, Mozes aangekleefd. Zoals wij in de Naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes gedoopt zijn, was dat volk als het ware in de naam van Mozes gedoopt. Maar dan natuurlijk niet in de naam van Mozes als zondig mens maar in de naam van Mozes als middelaar van het Oude Testament, als het type, het voorbeeld van Christus. Het wil in onze taal zeggen: ze waren afgezonderd om Christus wil.

Daarin hebben ze toegestemd. En daarin zijn ze meegegaan door die rode zee. Ze zijn gekomen onder die wolk en allen, staat er, hebben dezelfde geestelijke spijs gegeten. Die geestelijke spijs is het manna. Ja, zult u zeggen, maar dat manna is toch niet een geestelijke spijs? Het manna was toch gewoon, stoffelijk voedsel? Dat kon men toch kneden en daar kon men toch koeken van bakken? Dat manna was toch gewoon brood? Het manna wordt om twee redenen een geestelijke spijs genoemd. In de eerste plaats omdat het niet uit de aarde groeide maar op een wonderlijke wijze elke morgen, behalve op de Sabbath, van God uit de hemel kwam. Daarom wordt het manna een geestelijke spijs genoemd. Maar dat niet alleen. In een nog hogere zin wordt het een geestelijke spijs genoemd. Dat manna was type, voorbeeld van het manna dat straks uit de hemel zou komen. Dat zegt de Heere Jezus zelf. Hij zegt: Mozes heeft u niet gegeven dat brood uit de hemel, maar Mijn Vader geeft u het ware brood uit de hemel, want het brood Gods is Hij die uit de hemel nederdaalt en Die der wereld het leven geeft (Joh.6:32,33). Hij vergelijkt zichzelf met het manna. In die zin was het manna dus ook geestelijk brood.

En als de Joden nu naar Gods bevel buiten hun tent het manna gingen verzamelen, mochten ze daarin een bewijs hebben van Gods vriendelijke gunst, van Gods genade aan hen bewezen. De echte Israëliet, als hij dat manna bijeen raapte en het in een schaal of schotel deed om daar brood van te maken, kon zingen: "Ja, waarlijk, God is Israël goed." Dan bracht dat manna hem tot de gemeenschap met God. Want zó wilde Hij met geen volk handelen zoals Hij met Israël handelde. Die zegeningen brachten de ware Israëliet nader tot God, op dezelfde wijze als wij aan de tafel des verbonds zitten, dat brood ontvangen en door dat brood worden heen gewezen naar het hemelse brood, het geestelijke brood. Dat brood doet onze ziel geen nut, dat spijzigt ons lichaam. Maar als wij op geestelijke wijze met dat brood bezig zijn, als wij dat ontvangen als een pand, als een zegel, dan verstaan wij het: o God, wat bent U goed. Wat zijn Uw goedertierenheden groot, wat is Uw liefde onuitsprekelijk. Dan zullen wij daaronder wegzinken. Dan hebben we dat geestelijke brood gesmaakt. Manna, geestelijke spijs.

Nu zegt de apostel : Ze hebben allen diezelfde geestelijke spijs gegeten, allemaal. Nogmaals: ook Korach, Dathan en Abiram. Ook al die mensen die niet in Kanaän zouden komen. Ze hebben dat manna verzameld, er zich over verwonderd, er flink van gegeten want ze zijn er al die jaren van in het leven gebleven. Maar, zegt de apostel, het merendeel heeft er God niet in gekend. Dat is de vreselijke mogelijkheid. Die geestelijke spijs, want dat was het, werd niet door allen op geestelijke wijze genuttigd. Van het geestelijke van die spijs kunt u overtuigd zijn. Als God u aan Zijn dis nodigt als zondaren, dan meent God dat. En als God u dat eeuwig evangelie brengt, dan meent God dat. En als God u in Zijn huis brengt, gekleed, gevoed en wel bij uw verstand, dan meent God dat Als u in een huis woont en Hij overlaadt u dag aan dag met Zijn gunstbewijzen, dan voedt Hij u niet gelijk een os, die vet gemaakt wordt voor de dag van de slachting.

Dan voedt Hij u als Zijn volk, dat uitgegaan is uit Egypteland. Dan doet Hij u wel en Hij luistert aan de deur van uw hart of ge nog niet zegt: „O God, wat is het een wonder. Wie ben ik?" Dan let Hij er op of uw ziel zich nog niet nederbuigt onder Zijn zegeningen. Dan ziet God of er nog geen vruchtje aan de wijnstok van uw leven is. Dan kijkt Hij vandaag, vanavond wanneer u naar

uw slaapkamer gaat. Dan staat Hij naast u als ge uw knieën buigt en Hij luistert vannacht wanneer ge misschien wakker ligt. En Hij ziet u morgenochtend opstaan - zo ge op mag staan - en Hij luistert. Hij zegt: zouden ze nog niet bekennen dat Ik hen geestelijke spijs gegeven heb? Zouden ze nog doorgaan, ook deze dag weer, om hun eigen leven te leiden? Zouden ze nog steeds blijven zoeken de dingen welke van beneden zijn? En nu heb Ik hen al 10 jaar, al 20 jaar, misschien al 60 jaar de hemelse spijs gegeven en zouden ze nu nog niet bekennen, dat Ik de Heere ben? Allen dezelfde geestelijke spijs gegeten en allen dezelfde geestelijke drank gedronken, want ze dronken uit de geestelijke steenrots die volgde. En die steenrots was Christus. U weet het. In de woestijn heeft de Heere ze niet alleen brood gegeven, maar Hij heeft ze ook water gegeven, water uit de steenrots. Op een wonderlijke wijze. Daarom noemt Paulus het geestelijk water, geestelijke drank. Hij verduidelijkt het nog eens en zegt er daarom achter: en de steenrots was Christus. Ze hebben dus uit Christus gedronken. Nee, let er op, ze hebben niet allen op geestelijke wijze uit Christus gedronken. Zo staat het er niet. Maar ze hebben uit de geestelijke steenrots gedronken. Die steenrots, die was geestelijk. Die weldaden Gods, die zegeningen Gods, die beloften Gods, die goedertierenheden Gods, die zijn allemaal geestelijk. Die geeft God omdat Hij geen lust in uw dood heeft. Het onderscheid ligt dus hierin, dat ze niet allen op geestelijke wijze hebben gedronken. Het waren er veel. Het merendeel heeft dat water wel geproefd, maar zij hebben er Góds water niet in geproefd. Zij hebben er Gods genade-gaven niet in gesmaakt. Zij hebben wel uit Christus gedronken, zoals Bileam, zoals Saul en Judas, maar zij hebben Christus nooit lief gehad. Vele hebben nooit hun leven aan Hem overgegeven.

Want, staat er, in het merendeel van hen heeft God geen welgevallen gehad. Ze zijn in de woestijn ter neder geslagen. Voorrechten genoeg maar niet vertederd. In het merendeel van hen heeft God geen welgevallen gehad. En nu moet u niet kijken naar uw buurman en nu moet u niet denken dat het nu gaat over die vrouw die toen aan het avondmaal was en van wie u niets gelooft. Of: nu wordt die bedoeld en die kan er echt geen getuigenis van geven op welke wijze God hem er uit gehaald heeft en hoe hij een kind van God geworden is. Nee, ik bedoel u allemaal, hoofd voor hoofd. Of u aan het avondmaal gaat of niet. Of u een kind bent of een man of een vader. Ik bedoel u allemaal. Want we hebben allen van die geestelijke spijs te over van God ontvangen in ons leven. En over ons allen heeft God die geestelijke drank uitgestort. Dat zijn de gaven van Gods genade die Hij in Zijn algemene goedheid aan ons tezamen schenkt. Die Hij aan ons schenkt zoals Hij het volk van Israël Zijn gaven schonk door het af te zonderen van het geslacht van Farao en door het te brengen onder de wolk, onder de band van Zijn verbond. Ze hebben allemaal Gods stem gehoord aan de Sinäi.

Maar - en dit is het vreselijke -, in het merendeel van hen heeft God geen welgevallen gehad. En nu hoor ik iemand zeggen: daar heb je het, dat is het. Het merendeel was niet uitverkoren. Dus in de grond der zaak konden die mensen er toch niets aan doen.

Nee, dat staat er niet. Er staat dat God in het merendeel geen welgevallen gehad heeft - want ze zijn in de woestijn ter neder geslagen - en deze dingen zijn geschied ons tot voorbeelden, opdat wij geen lust tot het kwaad zouden hebben. U moet de tekst in zijn verband lezen. Het gaat hier niet over het eeuwig besluit van verkiezing en verwerping, maar het gaat er hier over dat God geen welgevallen in het merendeel gehad heeft, omdat zij lust tot het kwaad gehad hebben.

Die wolk, daar konden ze allen onder. En water was er genoeg. En manna ook. En Kanaän was groot genoeg om hen allen te herbergen. Heus, God had er geen genoeg in, om het merendeel in de woestijn ter neder te slaan. Hij zegt: zondaar, Ik heb geen lust in uw dood. Die verloren gaat, gaat niet verloren omdat God zich verlustigt in de ondergang van een zondaar. O nee, die ondergang geeft smart in Gods hart. Die smart bemerken we reeds bij de zonden van de eerste

wereld, waarvan geschreven staat dat het God smartte. Het smartte Hem aan Zijn hart dat Hij de mensen gemaakt had. God heeft smart over uw zonden. God zou niets liever zien dan dat ge u tot Hem bekeerde. Daartoe nodigt Hij u dringend en dwingend. Daartoe geeft Hij u die geestelijke spijs en drank. Daartoe heeft Hij u afgezonderd van de wereld. En als ge nu verloren gaat, als God geen welgevallen aan u heeft, dan is dat omdat gij lust hebt tot het kwade.

En wat is dat dan: dat lust hebben tot het kwade? Dat staat in het vervolg van het hoofdstuk. En wordt geen afgodendienaars gelijkterwijs als sommigen van hen, gelijk geschreven staat: het volk zat neder om te eten en te drinken en zij stonden op om te spelen.

Dat is het. Daar heeft u een materialistische levensbeschouwing waar de kerk van Christus vandaag vol van is. Eten en drinken, spelen, genot, eer, goed en geld. De drie dochters van de wereld, de begeerlijkheid des vleses, de begeerlijkheid der ogen en de grootsheid des levens. (1 Joh.2:16). Ze worden hier gevonden en dat noemt God: lust hebben tot het kwade. Zeg dan nooit meer: God zal mij wel niet in Zijn Kanaän willen hebben, ik zal toch wel niet zalig worden. Want dan zegt God: waarom hebt ge dan ook lust tot het kwade? Waarom verheft zich dan uw hart nooit tot die eeuwige, geestelijke zegeningen?

Het volk heeft zich verloren in de lust van het vlees. Paulus zegt er van: en laat ons niet hoereren, gelijk sommigen van hen gehoereerd hebben en er vielen op één dag drie en twintig duizend. Zij hebben Gods geboden opzij gezet en ze hebben gehoereerd. Ze hebben zich laten verleiden om zich aan al die heidense zonden over te geven, zonden waar God ze uitgehaald had, waarvan God ze afgezonderd had.

"En laat ons Christus niet verzoeken gelijk ook sommigen van hen verzocht hebben en werden van de slangen vernield." U kent die geschiedenis. Als dat volk nog een omtrekkende beweging moet maken en niet rechtstreeks door mag stoten naar het land Kanaän, wordt het ontevreden en dan zegt het: we hadden beter in Egypte kunnen blijven, een land, vloeiende van melk en honing. Ja, dat moet u zich eens indenken: een land, vloeiende van melk en honing. Dat zegt dat volk, dat verlost volk. Slaag heeft het er gehad totdat het stierf. Hun kinderen zijn in de Nijl geworpen. Ze zijn verdrukt, verguisd, gekrenkt en vernederd. Een land "vloeiende van melk en honing". Wat is een mens die het stof der wereld hoger acht dan de genade van God, die de gaven van deze tijd uit het diensthuis van Farao, hoger acht dan de gemeenschap met God!

Ze hebben daarin Christus verzocht. Hoort u wel. Ze zijn opstandig geworden. Ze wilden de Heere niet langer volgen. Want het ging door zulk een omweg. En er staat dat ze Christus verzocht hebben. Ze hebben niet vertrouwd, ze hebben Hem de hand geweigerd. Ze hebben op eigen benen willen staan, maar tenslotte werden ze van de slangen vernield.

En murmureert niet gelijk ook sommigen van hen gemurmureerd hebben en werden vernield door de verderver. Denk aan de geschiedenis van Korach, Dathan en Abiram. Die zeiden: wij zijn ook heilig. Wij behoren ook tot het volk van God. Het is te veel voor u, Mozes en Aäron, ge zult ons de ogen niet uitgraven. Dat wil zeggen: wij zijn niet blind, hoor. Wij weten wel wat je bedoelt. Je hebt jezelf tot een overste over ons opgeworpen. Je wilt onze baas zijn. Maar wij zijn ook van het volk van God. En dan zegt Mozes: Heere, hoort U het. Hoort U, hoe dat volk murmureert? Ik heb niet één ezel van hen genomen. En dan zegt de Heere: Mozes, ga er uit. Ik zal ze verteren als in een ogenblik.

En ze zijn vernield door de verderver. Deze dingen zijn hen overkomen tot voorbeelden en zijn beschreven tot waarschuwing voor ons op welke de einden der eeuwen gekomen zijn. U merkt dus waar het aan hapert. Ze hebben lust gehad tot het kwade en daarom heeft God geen welgevallen in het merendeel van hen gehad. Ze zijn in de woestijn ternedergeslagen. En dan vraagt u natuurlijk: zijn dan alle mensen die in de woestijn ternedergeslagen zijn, verloren

gegaan? Neen, dat geloof ik niet, want Mozes en Aäron zijn ook in de woestijn gestorven. Ze zijn niet allen verloren gegaan. Hoeveel dan? God alleen weet het. Maar het is een voorbeeld, meer nog dan een waarschuwing.

De Heere zegt hiermee: zoals nu dat volk wel in zijn geheel uitgegaan, doch niet in zijn geheel in Kanaän gekomen is, zo ook, gemeente van Corinthe, is het mogelijk dat ge wel allen op weg zijt naar, maar niet allen aankomt in het hemels Kanaän.

Zo is het ook voor ons mogelijk, dat we wel dagelijks begenadigd worden met manna en met water uit de steenrots, de weldaden van Christus ontvangen en dan toch Christus nooit in gerechtigheid zullen aanschouwen. En waardoor is dat mogelijk? Dat is mogelijk omdat we lust hebben tot het kwade.

En deze dingen zijn geschied ons tot voorbeelden, opdat wij geen lust tot het kwaad zouden hebben, gelijkterwijs zij lust tot het kwade gehad hebben. Daaruit vooral is gebleken dat het volk van Israëel in zijn geheel de leiding niet meer aan God toevertrouwde.

Toen de op last van de Heere uitgezonden twaalf verspieters teruggekeerd zijn, hebben ze allen gezegd: het is een goed en mooi land, het is een rijk land, een land vloeiende van melk en honing. Maar tien van de twaalf hebben gezegd: maar we komen er niet in, het is niet voor ons. Want de steden zijn sterk en daar wonen kinderen van Enak, reuzen. We waren als sprinkhanen in hun ogen. Dat zeiden die tien. En daarop begon het gehele volk mee te doen. Toen begonnen ze allen te klagen tegen God, als redeloze dieren. Toen schreeuwden ze het uit: ach, waren we maar in Egypteland gebleven. Waarom hebt gij ons opgevoerd uit een land, vloeiende van melk en honing? Om ons te doen sterven in de woestijn? Toen werd de dienst des Heeren hen te moeilijk. Ze hadden geen enkel vertrouwen meer in God. O, dat ongeloof. Dat krenkt God in het diepst van Zijn hart. Het ongeloof is het allervreselijkste wapen dat een mens tegen God gebruiken kan.

Maar daar waren ook twee mannen, Jozua en Kaleb, die als Godshelden midden tussen het volk sprongen. Zij zeiden: o volk, houd op, houd op met dat gemurmureer. Het is waar, de steden zijn sterk en er leven reuzen. Het is allemaal waar, maar als God lust aan ons heeft (en dat heeft Hij want Hij heeft ons Zijn wolk gegeven, Hij heeft ons manna, Hij heeft ons water gegeven), zal Hij ons in Kanaän brengen. Die twee mensen rekenden wel met de omstandigheden, maar ze zagen boven de omstandigheden uit op God. Ze zagen de reuzen, ze zagen de sterke steden, maar ze zagen boven de reuzen en de sterke steden uit God, gezeten in de woning van Zijn heiligheid. God de Eeuwige, de Grote, de Almachtige, de Genadige en de Barmhartige. En zij hadden geen lust tot het kwade. Ze hadden lust om de Heere aan te kleven, om bij de Heere te blijven, om op Hem te vertrouwen. Deze mensen wilden het door het geloof op de Heere wagen. Deze mensen wilden de strijd met de zonden blijven aanbinden. Zij zijn dan Kanaän ook binnen gegaan. In die twee, zo zegt de Heere straks, is een andere geest. Zij hebben geen lust tot het kwade gehad. Hebben die mensen dan nooit gezondigd? O ja, heel veel, maar ze hebben geen lust meer in de zonde.

Dat is het punt waar het hier om gaat: hebt u lust tot het kwade of niet? Nee, ik vraag u niet of u nog vele zonden in u gevoelt. Dat zal wel indien u waarachtig aan Christus verbonden bent door het geloof. Maar dan zegt u ook: ze zijn tegen mijn wil in mij overgebleven. Dan zegt u met Paulus: het goede dat ik wil, dat doe ik niet, maar het kwade dat ik niet wil, dat doe ik. Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit dit lichaam der zonde en des doods? Ik dank God, door Jezus Christus onze Heere.

Zijn de steden dan niet sterk? Ze zijn machtig sterk. Zijn er geen reuzen in het beloofde land?

Soms zo groot dat ik denk, o God hoe moet ik ze wederstaan, die reuzen in mijn hart, die reuzen

in de gemeente, die reuzen in deze wereld. Machtig groot en machtig sterk. Maar, Jozua en Kaleb, ze zagen op die geestelijke spijs en op die geestelijke drank en ze zeiden: als de Heere nu lust aan ons heeft; en dat heeft Hij. Dat heeft Hij bewezen anders had Hij ons die spijs en drank niet gegeven en anders zond Hij die wolkkolom en die vuurkolom niet. Als de Heere nu lust aan ons heeft, dan zal Hij er ons brengen.

Hij heeft lust aan u, anders had Hij u Zijn Zoon niet gegeven als de Zaligmaker der wereld. God heeft lust aan u. Als Hij dat niet had, zou Hij ons de boodschap van Zijn genade niet laten verkondigen. Jezus staat wenend voor de poorten, ook van Uw hart. Om u in Zijn armen te vergaderen. Hij heeft lust aan u. Ja, God geeft u Jezus als uw Zaligmaker. Hij geeft Hem u als een geestelijke spijs met geen andere begeerte, dan dat ge zoudt eten, drinken en vrolijk zijn. O begin hier toch het Woord van God met het zegel vast te maken. Begin toch met te overdenken dat God niet liegen kan. Dat Hij Zijn Zoon niet aan u gegeven kan hebben in de prediking van Zijn Woord, terwijl Hij lust had in uw dood. Als ge verloren gaat dan gaat ge verloren omdat ge lust gehad hebt tot het kwade. Omdat ge wel uit die steenrots gedronken, nee, laat ik het zó zeggen: omdat ge wel de gave van Jezus wilde, maar Jezus zelf niet. En omdat ge wel de rijkdommen en de voordelen wilde van het leven met de gemeente van God, maar omdat ge God zelf niet wilde. O verdwaasden, zult ge dan in de woestijn sterven? Dan zal het voor u erger zijn dan voor de Egyptenaren die in de zee zijn omgekomen. Want dan hebt ge veertig jaar lang de tekenen van Gods trouw ervaren, dan hebt ge veertig jaar lang de zorg van God over u doen gaan in brood en water, in de verkondiging van Zijn eeuwig evangelie en in alle zegeningen van Zijn verbond die Hij u zo mild toedeelde.

Ja, meer nog, dan hebt ge veertig jaar lang onder de vleugels van Christus mogen leven. En dan zult ge toch nog buiten Hem omkomen omdat ge lust gehad hebt tot het kwade. En dat kwade is niet alleen maar diefstal en hoererij en allerlei andere zonden. Nee, dat lust hebben tot het kwade ligt in hoofdzaak hierin dat ge niet gelooft. De apostel verduidelijkt het in de brief aan de Hebreeënen nog nader: en Hij heeft ze door ongelooft ter neder gestoten in de woestijn. Want tenslotte is diefstal en hoererij en kwaadsprekerij ook het gevolg van ons ongelooft. Indien we door het geloof aan God verbonden zijn en die geestelijke spijs op een geestelijke wijze mogen ontvangen, dan haten we de zonde en dan strijden we er tegen met alles wat in ons is. Dan vragen we dag en nacht om de bewaring van God. Om te mogen staan in de kwade dag.

Deze hebben lust gehad tot het kwade, maar, gelukkig, er zijn er ook in Kanaän binnen gegaan. Gods huis zal toch vol worden. De bruiloft die de Vader de Zoon bereidt, kan toch doorgaan. Als dan deze mensen niet binnenkomen, dan gaat Christus uit om ze te halen uit de heggen en uit de steggen. Dan komen wij, de heidenen. En als wij, die eertijds heidenen waren, aan ons de nodigheden voorbij laten gaan, dan zal God de lamp van Zijn waarheid naar andere volken brengen, totdat de aarde vol is van de kennis des Heeren. Maar Zijn huis zal vol komen. Met u of met een ander.

Kom, zegt u eens, behoort u ook tot hen die met Jozua en Kaleb duizend bezwaren hebben, die zeggen: het is waar, een zee van ramp slaat met haar golven.. Het is waar, ik weet niet hoe ik er door moet komen. Het is waar, ik draag een hart om dat alle dagen alleen maar boos is. Het is waar, Gods gerechtigheid, Gods heiligheid, Gods rechtmatig oordeel drukken mijn ziel ter neer. Ik zie er ontzettend tegenop. Ik zie ontzettend veel dingen in mijn leven en daar buiten, die mij bezwaren. Maar die ook met Jozua en Kaleb zeggen: de Heere zal er ons brengen. Die de Heere aankleven en zeggen: mensen, houd op. Werp de schuld van uw onmacht niet langer op God want het ligt niet aan Hem. Tot hiertoe heeft Hij ons gebracht, Hij wil ons ook verder leiden. Bent u zo iemand die geen lust heeft tot het kwade? Die in dat manna, die in dat water, de gunst

Gods proeft? Die zoals Israël niet alleen geestelijke spijs nuttigt maar ook op geestelijke wijze die spijs mag nuttigen. Die zoals Israël, buiten de legerplaats mag gaan? Binnen de legerplaats viel geen manna. Je moet buiten de legerplaats zijn, d.w.z. dat manna is geen vrucht van je eigen leven. Dat manna daalt neer op de velden buiten de legerplaats, dat komt van God.

En heeft u nu in dat manna Gods hand, Gods offer aan u, Gods liefde aan u verkondigd, gezien? Kom, zegt u het eens, heeft dat uw hart verbroken? Nu zegt u, maar wat is dat manna? Dat kan alles zijn. Dat kan een teugje water zijn, dat u om Christus wil ontvangt, dat kan een hapje brood zijn. Dat kan het brood en wijn zijn van het avondmaal. Dat kan de jas zijn die u aantrekt. Het kan de zon zijn die over u schijnt. Alles onverdiende zegeningen door Christus offer, die het hart van Jozua en Kaleb aan de Heere verbinden en die doen zeggen: het is waar, de vijanden zijn machtig, maar God is de Almachtige.

Wat hebben die twee mensen gedaan? Ze hebben heel simpel Gods beloften vastgehouden. Want God had gezegd: Ik zal Mijn volk in Kanaän brengen. En dat hebben ze vastgehouden. Houdt u dat nu ook vast - in het geloof - hoe het ook mag tegenlopen. Alleen maar die beloften Gods vasthouden.

Het is een wonder als u het doen mag en kan, maar het is dan ook een wonder dat God werkt. Dat Hij altijd weer opnieuw werkt in het leven van de Zijnen. Dan mogen ze simpel weg dat eeuwige wonder beleven, zomaar rusten in Gods trouw, zomaar leunen op Gods arm. Zich verliezen, met alles wat ze hebben, in Gods goedheid. En zeggen: Heere, ik weet geen andere weg, maar ik betrouw op Uw barmhartigheden. En wat er dan in het leven ook mag gebeuren: Gij zijt mijn God, U zal ik loven. En welke vijanden er dan ook in dat toekomstige land mogen zijn en wat we hier op weg ook mogen overkomen: mij geleidt des Heeren hand

Als gij het zo zien mag, welnu, gij zult welhaast voor God in Sion verschijnen. De dagen van uw treuren zullen een einde nemen. De woestijnreis behoort bijna tot het verleden en dan zult gij met Abraham, met Izaak en met Jakob, met Jozua en Kaleb, als mensen in wie een andere geest is, die geen lust gehad hebben tot het kwade, opgaan tot Gods altaren. En in Kanaän is het goed.

Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.